



## Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2024. december 12.\*

„Fellebbezés – Közzolgálat – Az Európai Unió tisztviselőinek személyzeti szabályzata és az Európai Unió egyéb alkalmazottaira vonatkozó alkalmazási feltételek – Ideiglenes alkalmazottak – Fegyelmi eljárás – Igazgatási vizsgálat – A »plágium« fogalma – A kinevezésre jogosult hatósággal üzleti kapcsolatban álló személynek e hatóság általi, vizsgálóvá történő kijelölése – Összeférhetetlenség – Az Európai Unió Alapjogi Chartája 41. cikkének (1) bekezdése – Objektív pártatlanság – 17a. cikk – A tisztviselő véleménynyilvánítási szabadsága – 11., 12. és 21. cikk – A lojalitás és a pártatlanság elvének tiszteletben tartása”

A C-680/22. P. sz. ügyben,

**DD** (képviseli: N. Lorenz Rechtsanwältin)

fellebbezőnek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2022. november 4-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Unió Alapjogi Ügynöksége (FRA)** (képviselik kezdetben: M. O’Flaherty, később: S. Rautio, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: B. Wägenbaur Rechtsanwalt)

alperes az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (ötödik tanács),

tagjai: I. Jarukaitis, a negyedik tanács elnöke, az ötödik tanács elnökeként eljárva, E. Regan és Csehi Z. (előadó) bírák,

főtanácsnok: P. Pikamäe,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

a főtanácsnok indítványának a 2023. december 7-i tárgyaláson történt meghallgatását követően, meghozta a következő

\* Az eljárás nyelve: angol.

## Ítéletet

- 1 A fellebbezésével DD az Európai Unió Törvényszékének a 2022. szeptember 7-i DD kontra FRA ítéletének (T-470/20, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2022:511) hatályon kívül helyezését kéri, amely ítélettel a Törvényszék elutasította a fellebbező azon keresetét, amely egyrészt az Európai Unió Alapjogi Ügynökségének (FRA) 2019. november 12-i, őt hivatalvesztés fegyelmi intézkedéssel sújtó határozatának (a továbbiakban: hivatalvesztésről szóló határozat) és a hivatalvesztésről szóló határozat elleni panaszt elutasító, 2020. április 15-i határozatának (a továbbiakban: panaszt elutasító határozat) megsemmisítésére, másrészt az őt állítólagosan ért vagyoni és nem vagyoni kár megtérítésére irányult.

### Jogi háttér

- 2 Az Európai Unió tisztviselőinek személyzeti szabályzata (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) 11. cikkének első bekezdése a következőket mondja ki:

„A tisztviselő feladatainak ellátása során és magatartásának meghatározásakor kizárólag az [Európai] Unió érdekeit tartja szem előtt. A tisztviselő az intézményén kívül egyetlen kormánytól, hatóságtól, szervezettől vagy személytől sem kérhet vagy fogadhat el utasításokat. A rábízott feladatokat tárgyilagosan, pártatlanul és az Unióhoz való hűségére vonatkozó kötelezettsége betartásával végzi.”

- 3 A személyzeti szabályzat 12. cikke szerint:

„A tisztviselő tartózkodik minden olyan cselekménytől vagy magatartástól, amely rossz fényt vethet a beosztására.”

- 4 A személyzeti szabályzat 17a. cikke az (1) bekezdésében kimondja:

„A tisztviselőnek joga van a szólásszabadsághoz, megfelelően tiszteletben tartva a lojalitás és a pártatlanság elvét.”

- 5 A személyzeti szabályzat 21. cikke értelmében:

„A tisztviselő beosztásától függetlenül segíti, és tanácsaival támogatja feletteseit; a tisztviselő felelős a rábízott feladatok végrehajtásáért.

A szolgálat bármely részlegét irányító tisztviselő felelősséggel tartozik feletteseinek a ráruházott hatáskörök ellátásáért, illetve az általa adott utasítások teljesítéséért. Beosztottainak felelőssége a tisztviselőt semmiképpen sem mentesíti a tisztviselőt saját felelőssége alól.”

- 6 A személyzeti szabályzat VI. címe a „Fegyelmi intézkedések” címet viseli. E VI. címben található a személyzeti szabályzat 86. cikke, amelynek értelmében:

„(1) Azon tisztviselő vagy volt tisztviselő, aki az e személyzeti szabályzat szerinti kötelezettségeit szándékosan vagy gondatlanságból megsérti, fegyelmi intézkedéssel sújtható.

(2) Amennyiben a kinevezésre jogosult hatóság vagy az [Európai Csalás Elleni Hivatal (OLAF)] az (1) cikk [helyesen: (1) bekezdés] értelmében vett mulasztás bizonyítékáról szerez tudomást, igazgatási vizsgálatot indíthat annak igazolására, hogy az említett mulasztás valóban megtörtént.

(3) A fegyelmi szabályokat, eljárásokat és intézkedéseket, valamint az igazgatási vizsgálatokra vonatkozó szabályokat és eljárásokat a IX. melléklet állapítja meg.”

7 A személyzeti szabályzat „Fegyelmi eljárások” elnevezésű IX. mellékletének 1. cikke kimondja:

„(1) Minden olyan esetben, amikor az OLAF vizsgálata egy intézmény tisztviselője vagy volt tisztviselője személyes érintettségének lehetőségét tárja fel, az említett személyt sürgősen tájékoztatni kell, feltéve, hogy ez a vizsgálat szempontjából nem hátrányos. Egy tisztviselőt név szerint megemlíthető következtetéseket semmiképpen nem lehet levonni, ha a vizsgálat anélkül zárult le, hogy a tisztviselőnek lehetőséget biztosítottak volna a rá vonatkozó tényekkel kapcsolatban észrevételei megtételére. A következtetésekből hivatkozni kell ezekre az észrevételekre.

(2) A vizsgálat céljából teljes titoktartást igénylő esetekben, amelyek egy nemzeti igazságügyi hatóság hatáskörébe utalt vizsgálati eljárások elvégzését követelik meg, a kinevezésre jogosult hatóság beleegyezésével a tisztviselő észrevételeinek kikérésére vonatkozó kötelezettség betartását el lehet halasztani. Ilyen esetben addig nem indítható fegyelmi eljárás, amíg a tisztviselőnek nem biztosítottak lehetőséget észrevételei megtételére.

(3) Amennyiben egy OLAF-vizsgálatot követően nem indítható eljárás azzal a tisztviselővel szemben, akiről állításokat tettek, a szóban forgó vizsgálatot további eljárás nélkül, az OLAF igazgatójának határozatával kell lezárni, aki írásban tájékoztatja erről a tisztviselőt és intézményét. A tisztviselő kérheti e határozat iktatását személyes aktájában.”

8 A személyzeti szabályzat IX. mellékletének 2. cikke kimondja:

„(1) A kinevezésre jogosult hatóság által végzett más közigazgatási vizsgálatokra – a szükséges változtatásokkal – az e melléklet 1. cikkében meghatározott szabályokat kell alkalmazni.

(2) A kinevezésre jogosult hatóság a vizsgálat lezárásakor tájékoztatja az érintett személyt, és közli vele a vizsgálati jelentés következtetéseit, valamint – kérésre, és a harmadik felek jogos érdekeinek védelmére is figyelemmel – az ellene felhozott állításokhoz közvetlenül kapcsolódó dokumentumokat.

[...]”

9 A személyzeti szabályzat IX. mellékletének 3. cikke kimondja:

„Azt követően, hogy az érintett tisztviselőt értesítették az aktákban lévő valamennyi bizonyítékról, valamint az érintett tisztviselő meghallgatása után, a kinevezésre jogosult hatóság a vizsgálati jelentés alapján a következőképpen járhat el:

- a) úgy határozhat, hogy nem indít eljárást a tisztviselő ellen; ez esetben a tisztviselőt ennek megfelelően írásban tájékoztatják; vagy
- b) úgy határozhat, hogy a köteleességszegés vagy annak gyanúja ellenére nem indít eljárást, és megfelelő esetben figyelmeztetést intéz a tisztviselőhöz; vagy
- c) a személyzeti szabályzat 86. cikkének értelmében vett köteleességszegés eseteiben:
  - i. úgy határozhat, hogy megindítja az e melléklet 4. szakaszában előírt fegyelmi eljárást, vagy
  - ii. úgy határozhat, hogy a fegyelmi tanács előtt indít fegyelmi eljárást.”

10 A személyzeti szabályzat IX. mellékletének 22. cikke kimondja:

„(1) A tisztviselő meghallgatását követően a kinevezésre jogosult hatóság a tanács véleményének kézhezvételétől számított két hónapon belül az e melléklet 9. és 10. cikkében előírtak szerint határozatot hoz. A határozatot indokolni kell.

(2) Ha a kinevezésre jogosult hatóság úgy határoz, hogy szankció kiszabása nélkül zárja le az ügyet, erről haladéktalanul írásban tájékoztatja az érintett tisztviselőt. Az érintett tisztviselő kérheti e határozat iktatását személyes aktájában.”

**Az eljárás előzményei**

11 A megtámadott ítélet 2–36. pontja az alábbiak szerint ismerteti a jogvita előzményeit.

„2 A felperest, DD-t 2000. augusztus 1-jén vette fel az Európai Unió egyik szerve, a Rasszizmus és Idegengyűlölet Európai Megfigyelőközpontja (EUMC), jelenleg az FRA, az Európai Közösségek egyéb alkalmazottaira vonatkozó alkalmazási feltételek 2. cikkének a) pontja szerinti ideiglenes alkalmazottként. Kezdetben határozott idejű szerződéssel alkalmazták, majd 2006. december 16-tól határozatlan idejű szerződést kötöttek vele.

3 Az FRA akkori igazgatója 2013. június 13-án kelt levelében tájékoztatta a felperest a szerződésének megszüntetéséről szóló határozatáról.

4 A 2015. október 8-i DD kontra FRA ítéletben (F-106/13 és F-25/14, a továbbiakban: megsemmisítést kimondó ítélet, EU:F:2015:118) a Közzolgálati Törvényszék azzal az indokkal semmisítette meg a megszüntető határozatot, hogy az FRA igazgatója annak meghozatalát megelőzően nem tájékoztatta kifejezetten a felperest arról, hogy különböző események miatt a szerződésének megszüntetését fontolgatja, és nem hívta fel arra, hogy e tekintetben észrevételt tegyen.

5 2016. február 29-én az új igazgató által vezetett FRA a [megsemmisítést kimondó ítélet] végrehajtása keretében visszahelyezte a felperest tisztségébe.

6 Ugyanezen a napon elektronikus levélben az osztályvezetője azt kérte a felperestől, hogy legkésőbb 2016. március 18-ig készítsen 15–20 oldalas belső háttéranyagot a gondolat-, lelkiismeret- és vallásszabadsággal kapcsolatos nemzetközi és uniós szintű emberi jogi normákról és ítélkezési gyakorlatról.

7 2016. március 18-i elektronikus levelében a felperes egy 31 oldalas dokumentumot küldött osztályvezetőjének, amelyet »a vallásszabadságról szóló háttéranyag legelső tervezetének« nevezett, és amelynek a »Belső tájékoztató feljegyzés a gondolatszabadsággal kapcsolatos lehetséges releváns FRA-projektekről« címet adta (a továbbiakban: vitatott háttéranyag).

8 2016. április elején a vitatott háttéranyagot rögzítették az FRA dokumentumkezelő rendszerében (a továbbiakban: dokumentumkezelő rendszer), amelyhez a felperes valamennyi munkatársa hozzáféréssel rendelkezett.

- 9 2016. április 7-én a felperes osztályvezetője tájékoztatta a felperest, hogy továbbította a vitatott háttéranyagot az FRA igazgatójának, és felkérte, hogy az FRA dokumentumkezelő rendszerében rögzített dokumentum linkjét küldje el az egyik kollégájának, hogy az megismerhesse az említett dokumentumot és az abban foglalt elemzést.
- 10 A felperes osztályvezetője 2017. október 16-án kelt elektronikus levelében felkérte a felperest, hogy az esetleges közzétételre tekintettel vizsgálja felül a vitatott háttéranyagot, és az Unió szempontjából mélyítse el a vallásszabadságra vonatkozó elemzést.
- 11 A felperes ezenkívül 2017. november 7-én belső fellebbezést nyújtott be a rá vonatkozó, 2016. évre vonatkozó értékelő jelentéssel (a továbbiakban: 2016. évre vonatkozó értékelő jelentés) szemben, azzal érvelve, hogy a hatékonyságára, képességére és magatartására vonatkozó értékelésnek a »kielégítő« helyett »nagyon jónak« kellett volna lennie. Ebben az összefüggésben a felperes a vitatott háttéranyagot illetően egyrészt azt állította, hogy sajnálatos, hogy bár az értékelő megbeszélés során az osztályvezetője, mint értékelő, megerősítette, hogy e háttéranyag nagyon hasznos volt és elérte a célját, későbbi észrevételeiben bírálta azt. A felperes másrészt előadta, hogy az értékelő azon észrevételeit, miszerint a vitatott háttéranyag nagyrészt az ítélkezési gyakorlatra való hivatkozásokból állt, pontatlannak tartja, mivel a háttéranyag jogi, fogalmi és politikai elemzést is tartalmazott.
- 12 A felperes 2017. december 1-jén elküldte a vitatott háttéranyag átdolgozott változatát.
- 13 2017. december 5-én az FRA igazgatója elutasította a 2016. évre vonatkozó értékelő jelentéssel szemben benyújtott belső fellebbezést. Ez alkalommal az FRA igazgatója kijelentette, hogy tudomására jutott, hogy a vitatott háttéranyag igen nagy mértékben több olyan forrás, köztük az Európai Tanács dokumentumainak közvetlen másolata, amelyekre e háttéranyagban nem hivatkoztak forrásként, illetve, hogy a felperes nem tájékoztatta erről a körülményről az osztályvezetőjét, ami arra engedte következtetni, hogy a háttéranyag a felperes saját munkájának eredménye.
- 14 Az FRA igazgatója 2018. február 9-én konzultációt folytatott az [OLAF-fal] a felperes magatartására vonatkozó igazgatási vizsgálat megindításának lehetőségéről.
- 15 2018. március 20-án az OLAF úgy döntött, hogy nem indít vizsgálatot, mivel »nincs elegendő bizonyíték, amely csalás, korrupció vagy más jogellenes tevékenység fennállására utalna«.
- 16 2018. március 23-án az FRA igazgatója igazgatási vizsgálatot indított a felperesnek a vitatott háttéranyaggal kapcsolatos magatartására vonatkozóan (a továbbiakban: vizsgálatot megindító határozat). A kijelölt vizsgáló (a továbbiakban: vizsgáló) megállapította, hogy nem áll fenn összeférhetetlenség. E vizsgálat célja először is annak megállapítása volt, hogy a felperes a vitatott háttéranyagot pontosan milyen mértékben mutatta be saját munkájának eredményeként, és milyen mértékben tartalmazott az FRA-n kívüli dokumentumokból származó olyan részleteket, amelyeknek sem a hivatkozás tényét sem a forrást nem jelölte meg; másodszor, hogy ezek közül a dokumentumok közül melyek tartoznak esetleg a szerzői jog hatálya alá; harmadszor, hogy léteznek-e más olyan dokumentumok, amelyeket a felperes az FRA-nál végzett munkája során a gondolat-, lelkiismeret- és vallásszabadság területén írt, és amelyek megfelelnek az előzőekben említett két feltételnek, negyedszer pedig, adott esetben, hogy megsértette-e a [személyzeti szabályzatot] vagy a szellemi tulajdonjogot.

- 17 A vizsgáló 2018. április 23-án és 24-én hét tanút és a felperest hallgatta meg, aki írásbeli észrevételeket adott át a vizsgálónak.
- 18 A vizsgáló 2018. június 17-én elküldte a felperesnek az előzetes megállapításait.
- 19 A felperes 2018. július 2-án észrevételeket nyújtott be a vizsgáló előzetes megállapításaival kapcsolatban.
- 20 A vizsgáló 2018. július 23-án benyújtotta végleges jelentését (a továbbiakban: vizsgálati jelentés), amelyben megállapította, hogy a felperes nem tartotta be a személyzeti szabályzat 11., 12. és 21. cikkét, valamint a lojalitási és együttműködési kötelezettségeit. A vizsgáló lényegében a következőket állapította meg: először is, hogy mások munkájának másolása és felhasználása anélkül, hogy hivatkoznának rá, illetve egyúttal annak sajátként való feltüntetése a megtévesztés, a tisztességtelenség és a csalárd eltulajdonítás egy formáját jelenti, amely nemcsak a személyzeti szabályzat 12. cikkével, hanem szinte minden erkölcsi normával ellentétes; másodszor, hogy a felperes szándékosan megtévesztette az osztálya tagjait, és fontos információkat hallgatott el, megsértve ezzel a személyzeti szabályzat 11. és 12. cikkét; harmadszor, hogy az a tény, hogy a felperes három hétig dolgozott a vitatott háttéranyag elkészítésén, amely nagyrészt egy másolt anyagból állt, a személyzeti szabályzat 12. cikkének másik, viszonylag kisebb jelentőségű megsértését jelenti; negyedszer, hogy a vitatott háttéranyagra, mint elért teljesítményre való hivatkozás a 2016. évre vonatkozó értékelő jelentéssel összefüggésben megtévesztő volt, és szintén a személyzeti szabályzat 12. cikkének megsértését jelentette; ötödször, hogy a szerzői jogi védelem alatt álló anyagnak a szerző, azaz az Európai Tanács tájékoztatása nélküli felhasználása szintén sértette a személyzeti szabályzat 12. cikkét; hatodszor, hogy a felperes megtévesztő és/vagy tisztességtelen módon, és következképpen nem kizárólag az Unió érdekeit szem előtt tartva járt el, megsértve ezzel a személyzeti szabályzat 11. cikkét és a lojalitási kötelezettséget, hetedszer pedig, hogy a felperes a személyzeti szabályzat 21. cikkét és az együttműködési kötelezettségét sértette meg azzal, hogy mások munkáját anélkül használta fel, hogy hivatkozott volna rá, és erről nem tájékoztatta feletteseit.
- 21 2018. október 15-én az FRA igazgatója a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 3. cikke alapján meghallgatta a felperest [...], aki ezt követően az ugyanarra a napra keltezett írásbeli nyilatkozatot terjesztett elő.
- 22 2018. október 23-i határozatával az FRA igazgatója fegyelmi eljárást indított a fegyelmi tanács előtt a felperessel szemben (a továbbiakban: a fegyelmi eljárást megindító határozat). Ezt a határozatot 2018. november 7-én kézbesítették a felperesnek.
- 23 2019. február 26-án az FRA igazgatójának határozatával megalakult a fegyelmi tanács.
- 24 2019. február 27-én az FRA igazgatója a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 12. cikke alapján jelentést készített a fegyelmi tanács számára (a továbbiakban: az FRA igazgatójának jelentése).
- 25 2019. március 21-én a felperes benyújtotta ellenkérelmét a fegyelmi tanács elnökének.
- 26 2019. március 22-én került sor a felperes meghallgatására a fegyelmi tanács előtt.

- 27 A fegyelmi tanács 2019. május 7-én a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 18. cikkével összhangban indokolással ellátott véleményt (a továbbiakban: a fegyelmi tanács véleménye) bocsátott ki, amelyben megalapozottnak találta a felperesnek a személyzeti szabályzat 11., 12. és 21. cikke szerinti kötelezettségeivel ellentétes magatartásra vonatkozó állításokat, nevezetesen azt, hogy mások írásait saját munkájaként mutatta be, a források megjelölése nélkül. A fegyelmi tanács azt javasolta, hogy a felperest vessék vissza két besorolási fokozattal, az AD 7-es besorolási fokozatba. A fegyelmi tanács semmilyen enyhítő körülményt nem említett.
- 28 A fegyelmi tanács lényegében megállapította, hogy a felperes először is nem kizárólag az Unió érdekeit, hanem saját érdekeit szem előtt tartva járt el, amikor olyan szöveget kívánt sajátjaként elismertetni, amelynek nem ő volt a szerzője; másodszor, hogy nem tanúsított az FRA alkalmazottjától elvárható felelősségteljes magatartást; harmadszor, hogy cselekményei kárt okozhattak volna az FRA jóhírnevének, és negyedszer, hogy nem segítette feletteseit, sőt ellenük cselekedett azzal, hogy mások munkáját sajátjaként tüntette fel.
- 29 Ennek megfelelően a fegyelmi tanács megállapította, hogy a felperes megsértette először is a személyzeti szabályzat 11. cikkét, mivel szándékosan saját munkájaként tüntetett fel egy másolt munkát; másodszor a személyzeti szabályzat 12. cikkét, amennyiben más munkájának saját munkaként való feltüntetése hátrányosan befolyásolta a felperes jóhírnevét, és harmadszor a személyzeti szabályzat 21. cikkét, mivel a felperes nem végezte el a rábízott feladatokat, hanem más munkáját sajátjaként tüntette fel, és fennállt a veszélye annak, hogy a vitatott háttéranyag vagy annak részletei bekerülnek az FRA által közzétett egy vagy több dokumentumba, ami árthatott volna az FRA jóhírnevének.
- 30 2019. július 11-én az FRA igazgatója a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 22. cikke alapján meghallgatta a felperest (a továbbiakban: 2019. július 11-i meghallgatás), és benyújtotta írásbeli nyilatkozatát.
- 31 A felperes 2019. október 11-én kapott egy 2019. október 10-én kelt feljegyzést az igazgatótól, amelyben az igazgató kifejezte a hivatalvesztés büntetés kiszabására irányuló szándékát, és felhívta, hogy tíz munkanapon belül írásban közölje az ügyel kapcsolatos észrevételeit.
- 32 A felperes 2019. október 24-én elküldte észrevételeit az FRA igazgatójának.
- 33 Az FRA-nak mint munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságnak az igazgatója 2019. november 12-én elfogadta a hivatalvesztésről szóló határozatot, amely 2019. november 15-én lépett hatályba. E határozatában az FRA igazgatója a fegyelmi tanács következtetéseit helybenhagyta, kivéve a javasolt szankciót, mivel úgy vélte, hogy a fokozatban való visszavetés nem tükrözi kellőképpen a személyzeti szabályzat 11., 12. és 21. cikkében előírt szakmai kötelezettségek megsértésének súlyosságát. Az FRA igazgatója külön felhívta a figyelmet egyrészt arra, hogy a fegyelmi tanács nem enyhítő, hanem súlyosbító körülményekre hivatkozott, nevezetesen arra, hogy a felperes magatartása szándékos volt, hogy megkísérelt személyes elismerést szerezni plágiumnak minősülő munkájáért, hogy nem ismerte fel magatartása súlyosságát, és hogy fennállt az FRA jóhírneve sérelmének valós veszélye, másrészt pedig arra, hogy a bizalmi viszony súlyosan megrendült.

34 Ezenfelül az FRA igazgatója úgy vélte, hogy a fegyelmi tanács nem vette kellőképpen figyelembe a személyzeti szabályzat megsértésének súlyosságát egyrészt a felperes magatartása tekintetében, amelyet az FRA igazgatója a »legnagyobb fokú jogsértésnek« minősített, másrészt pedig e magatartásnak az FRA jóhírnevére gyakorolt hatása tekintetében, mivel álláspontja szerint a felperes egyedül eljárva, szándékosan, jelentős időn keresztül, komolyan veszélyeztette e jóhírnevet. Az FRA igazgatója egyetértett a fegyelmi tanács azon megállapításával, hogy a bizalmi viszony súlyosan megrendült, álláspontja szerint e viszony visszavonhatatlanul megromlott, és ezért a fokozatban való visszavetés nem megfelelő szankció.

35 A felperes 2019. december 16-án panaszt nyújtott be a hivatalvesztésről szóló határozattal szemben.

36 2020. április 15-én az FRA igazgatója meghozta a panaszt elutasító határozatot.”

### **A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet**

12 A Törvényszék Hivatalához 2020. július 23-án benyújtott keresetlevelével a fellebbező előterjesztette a jelen ítélet 1. pontjában említett keresetet.

13 Keresetében a fellebbező azt kérte, hogy a Törvényszék először is semmisítse meg a hivatalvesztésről szóló határozat, másodszor adott esetben semmisítse meg a panaszt elutasító határozatot, harmadszor, hogy térítse meg az általa elszenvedett vagyoni és nem vagyoni kárt, negyedszer pedig, hogy az FRA-t kötelezze a költségek viselésére. Első két kereseti kérelmének alátámasztására a fellebbező elsődlegesen nyolc jogalapra, másodlagosan pedig egy jogalapra hivatkozott, amelyeket a következőkre alapított:

- először is, a jogbiztonság elvének megsértésére, téves jogalkalmazásra és nyilvánvaló értékelési hibára, az 1936. április 9-i Bundesgesetz über das Urheberrecht an Werken der Literatur und der Kunst und über verwandte Schutzrechte (Urheberrechtsgesetz) (az irodalmi és művészeti alkotások szerzői jogáról, valamint a szomszédos jogokról szóló törvény) (BGBl. 1936, 111/1936) 7. §-a (1) bekezdésének megsértésére, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 11. cikkének megsértésére, mivel egyrészt a plágium a személyzeti szabályzat megsértésének minősül, másrészt a másolt szövegek nem élveztek az irodalmi és művészeti alkotások szerzői jogáról, valamint a szomszédos jogokról szóló törvény által biztosított védelmet, harmadrészt pedig sérült az őt megillető véleménynyilvánítási szabadság;
- másodszor, a gondossági kötelezettség, illetve a gondoskodási kötelezettség megsértésére a vizsgáló és az FRA igazgatója által a fegyelmi eljárás megindításakor, a hivatalvesztésről szóló határozat révén és a fegyelmi tanács által, valamint az ártatlanság vélelmének és a magas szintű bizonyításra vonatkozó követelménynek az igazgatási vizsgálatok és fegyelmi eljárások során történő megsértésére;
- harmadszor, az FRA-nak, mint munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságnak az igazgatójával kapcsolatosan a semlegesség, a pártatlanság és az objektivitás hiányára, az ártatlanság vélelmének megsértésére és hatáskörrel való visszaélésre;
- negyedszer, nyilvánvaló értékelési hibákra a személyzeti szabályzat 11., 12. és 21. cikkének a fellebbező általi megsértése tekintetében;

- ötödször, az igazgatási vizsgálat bizonyítékkedzdemény hiányában történő jogellenes megindítására és a fegyelmi eljárás jogellenes megindítására;
  - hatodszor, a vizsgálat kereteinek be nem tartására a vizsgáló által, valamint az FRA igazgatótanácsának az igazgatási vizsgálatok és fegyelmi eljárások lefolytatásáról szóló, 2013. május 22-i 2013/01 határozata 4. cikke (2) bekezdésének és 7. cikke (6) bekezdésének a megsértésére, a természetes személyeknek a személyes adatok uniós intézmények, szervek, hivatalok és ügynökségek általi kezelése tekintetében való védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 45/2001/EK rendelet és az 1247/2002/EK határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2018. október 23-i (EU) 2018/1725 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2018. L 295., 39. o.; helyesbítés: HL 2019. L 290., 42. o.) 4. cikke (1) bekezdése a)–d) pontjának és 5. cikke (1) bekezdése a) pontjának a megsértésére, valamint a 2018/1725 rendelet alkalmazhatóságát megelőzően a személyes adatok közösségi intézmények és szervek által történő feldolgozása tekintetében az egyének védelméről, valamint az ilyen adatok szabad áramlásáról szóló, 2000. december 18-i 45/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2001. L 8., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 26. kötet, 102. o.) (a továbbiakban: 45/2001 rendelet) 4. cikke (1) bekezdése a)–d) pontjának és 5. cikke (1) bekezdése a) pontjának megsértésére, valamint a megsemmisítést kimondó ítélet joghatásainak megsértésére;
  - hetedszer, a vizsgáló pártatlanságának, semlegességének és objektivitásának hiányára;
  - nyolcadszor, a védelemhez való jognak, különösen a meghallgatáshoz való jognak, a személyzeti szabályzat 1. és 2. cikkének, valamint IX. melléklete 12. cikkének megsértésére; és
  - kilencedszer, másodlagosan a fellebbezőt terhelő tények vonatkozásában az arányosság elvének megsértésére a hivatalvesztés büntetés kiszabása során.
- 14 A megtámadott ítéletben a Törvényszék teljes egészében elutasította a fellebbező által előterjesztett, megsemmisítés és kártérítés iránti kérelmeket. A Törvényszék továbbá úgy határozott, hogy nem kell helyt adni a pervezető intézkedés iránti kérelmeknek.

### **A felek kérelmei a fellebbezési eljárásban**

- 15 A fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:
- helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;
  - következképpen semmisítse meg a hivatalvesztésről szóló határozatot, és adott esetben semmisítse meg a panaszt elutasító határozatot;
  - rendelje el az általa elszenvedett vagyoni és nem vagyoni kár megtérítését, és
  - az FRA-t kötelezze az összes költség viselésére.
- 16 Az FRA azt kéri, hogy a Bíróság:
- utasítsa el a fellebbezést, és

- a fellebbezőt kötelezze az összes költség viselésére.

## A fellebbezésről

### *Az első jogalapról*

- 17 Első jogalapjában a fellebbező lényegében azt rója fel a Törvényszéknek, hogy a megtámadott ítélet 179–193. pontjában több alkalommal tévesen alkalmazta a jogot a vizsgáló objektív pártatlanságára vonatkozó értékelési során, és e tekintetben nem adott megfelelő indokolást. E jogalap két részből áll.

### *A felek érvei*

- 18 Első jogalapjának első részében a fellebbező először is azt állítja, hogy a Törvényszék azáltal, hogy a megtámadott ítélet 179–185. pontjában úgy ítélte meg, hogy az általa benyújtott bizonyítékok nem elegendők a vizsgáló szubjektív pártatlansága hiányának megállapításához, e bizonyítékok alapján nem vizsgálta meg a vizsgáló objektív pártatlanságának esetleges hiányát. Márpedig tények vizsgálata az objektív pártatlanság hiányának fényében akkor is elegendő, ha nincsenek olyan bizonyítékok, amelyek lehetővé tennék a szubjektív pártatlanság hiányának megállapítását.
- 19 Másodszor, ellentétben azzal, amit a Törvényszék a megtámadott ítélet 186–192. pontjában megállapított, az objektív pártatlanság hiányának megállapításához elegendő, ha e tekintetben jogos kétség áll fenn, és az nem osztható el. A fellebbező ezenkívül előadja, hogy a jelen ügyben a vizsgáló pártatlanságával kapcsolatos kétség jogos egy harmadik személy megfigyelői szemszögéből. Véleménye szerint egy harmadik személy megfigyelői szemszögéből nézve jogos az olyan külső tanácsadó függetlenségével vagy pártatlanságával kapcsolatos minden kétség, aki történetesen jogi tanácsadást is végez, és a munkáltatótól több alkalommal kifizetésben részesül. Egyébiránt a megtámadott ítélet 189–191. pontjában foglalt megállapítások megerősítik a jogos kétség fennállását, ugyanakkor a Törvényszék tévesen minősítette e tényeket. Ezenkívül a Törvényszék a megtámadott ítélet 187. pontjában is tévesen alkalmazta a jogot, mivel nem a fellebbező, hanem az FRA feladata lett volna e kétségek elosztatása.
- 20 Harmadszor, a fellebbező azt állítja, hogy a jelen ügyben nem releváns a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 191. pontjában szereplő azon következtetése, amely szerint a vizsgálónak kifizetett összegeket a rábízott munka mennyisége igazolta, mivel nem oszlatja el azt a jogos kétséget, hogy a vizsgáló esetében pénzügyi okok miatt összeférhetetlenség áll fenn. Márpedig az összeférhetetlenség e típusa a jogellenesség egyik legsúlyosabb esetének minősül, és mint ilyet, a pénzügyi okokból fennálló bármely összeférhetetlenséget az érintett összegtől függetlenül relevánsnak kell tekinteni. Ebből következően a fellebbező arra hivatkozik, hogy ellentétben azzal, amit a Törvényszék a megtámadott ítélet 192. pontjában megállapított, a jelen ügy szempontjából irányadó a 2012. szeptember 18-i Allgeier kontra FRA ítéletből (F-58/10, EU:F:2012:130) eredő ítélkezési gyakorlat.
- 21 Végül negyedszer a fellebbező arra hivatkozik, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 189. pontjában elferdítette a bizonyítékokat, és nyilvánvaló értékelési hibát követett el. E tekintetben azt állítja, hogy a Törvényszék elé terjesztett bizonyítékokból kitűnik, hogy a vizsgáló által nyújtott szolgáltatás, amelyért díjazásban részesült, valójában jogi tanácsadásból állt.

- 22 Első jogalapjának második részében a fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék nem vizsgálta meg jogilag megkövetelt módon az elé terjesztett bizonyítékokat és tényeket, és hogy a megtámadott ítélet 187–193. pontjában tévesen alkalmazta a jogot, amikor ezen ítélet 292–296. pontjában elutasította a fellebbező első és második pervezető intézkedés iránti kérelmét.
- 23 Az FRA előjáróban azzal érvel, hogy a fellebbezés nagyrészt a fellebbező által a keresetlevélben és az elsőfokú eljárásban válaszban előadott álláspontok és érvek megismétlését jelenti. Következésképpen véleménye szerint a fellebbezésben felhozott több állítólagos jogi érv valójában a tények vitatására irányuló kísérlet.
- 24 Az FRA úgy véli, hogy az első jogalap részben elfogadhatatlan, és mindenesetre nyilvánvalóan megalapozatlan.

#### *A Bíróság álláspontja*

- 25 Az első jogalap második részében, amelyet elsőként kell elemezni, a fellebbező a megtámadott ítélet 292–296. pontját kifogásolja, mivel e pontokban a Törvényszék tévesen utasította el a vizsgáló pártatlansága állítólagos hiányának bizonyítása érdekében általa kért pervezető intézkedések megtételét, következésképpen nem vizsgálta meg megfelelően a pártatlanság értékelése céljából benyújtott bizonyítékokat. Ezenkívül a fellebbező szerint a Törvényszék ezen ítélet 187–193. pontjában elferdítette az említett bizonyítékokat.
- 26 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint egyedül a Törvényszék dönthet az előtte folyamatban lévő üggyel kapcsolatban a rendelkezésére álló információk kiegészítésének esetleges szükségességéről (2021. március 4-i Liaño Reig kontra ESZT ítélet, C-947/19 P, EU:C:2021:172, 98. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 27 Következésképpen a fellebbező a jelen fellebbezés szakaszában nem vitathatja eredményesen a Törvényszék azon döntését, hogy nem hozta meg azokat a pervezető intézkedéseket, amelyek elfogadását az elsőfokú eljárás során beadványaiban javasolta.
- 28 Ami az első jogalap első részét illeti, amely lényegében azon alapul, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor kizárta a vizsgáló objektív pártatlanságával kapcsolatos jogos kétség fennállását, emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint az Unió intézményei, szervei és hivatalai kötelesek tiszteletben tartani az uniós jog által biztosított alapvető jogokat, köztük a Charta 41. cikkében rögzített megfelelő ügyintézéshez való jogot. E cikk többek között kimondja, hogy mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit az Unió intézményei, szervei és hivatalai részrehajlás nélkül intézzék (lásd ebben az értelemben: 2024. január 11-i Hamers kontra Cedefop ítélet, C-111/22 P, EU:C:2024:5, 44. és 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 29 E tekintetben a Bíróság kifejtette, hogy az Unió intézményeit, szerveit és hivatalait feladataik ellátása során terhelő pártatlansági követelménynek az egyenlő bánásmód biztosítása a célja, amely az Unió alapját képezi. E követelmény célja többek között annak elkerülése, hogy az ezen intézmények, szervek, hivatalok és ügynökségek nevében eljáró tisztviselők és alkalmazottak esetében összeférhetetlenség alakuljon ki. Tekintettel a függetlenség és integritás garantálásának alapvető jelentőségére az uniós intézmények, szervek és hivatalok belső működését és kifelé mutatott képét illetően, a pártatlansági követelmény kiterjed minden olyan körülményre, amelyet a tisztviselőnek vagy alkalmazottnak, akinek egy ügyben állást kell foglálnia, észszerűen úgy kell

tekintenie, mint amely harmadik személyek szemében alkalmasnak tűnhet az e tárggyal kapcsolatos függetlenségének csorbítására (2024. január 11-i Hamers kontra Cedefop ítélet, C-111/22 P, EU:C:2024:5, 46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 30 Ez a pártatlansági követelmény egyrészt egy szubjektív összetevőt foglal magában, amelynek értelmében az érintett intézmény egyik tagja sem mutathat elfogultságot vagy személyes előítéletet, másrészt egy objektív összetevőt. A fellebbező által hivatkozott ez utóbbi összetevő értelmében minden uniós intézménynek, szervnek és hivatalnak megfelelő biztosítékokat kell nyújtania az esetleges előítéletekkel kapcsolatos bármely jogos kétség kizárására (2024. március 14-i D & A Pharma kontra Bizottság és EMA ítélet, C-291/22 P, EU:C:2024:228, 73. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 31 Közelebbről, annak bizonyításához, hogy az igazgatási eljárás szervezése nem nyújt elegendő biztosítékot az esetleges előítéltre vonatkozó minden jogos kétség kizárására, nem szükséges a pártatlanság hiányának bizonyítása. Elegendő, ha e tekintetben jogos kétség áll fenn, amelyet nem lehet eloszlatni (2024. január 11-i Hamers kontra Cedefop ítélet, C-111/22 P, EU:C:2024:5, 47. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 32 Ebből következik, hogy azon személyektől, akiknek az ügyeit valamely uniós intézmény, szerv vagy hivatal bírálja el, nem követelhető meg, hogy azon érvelésük alátámasztása érdekében, amely szerint az igazgatási eljárás során nem tartották tiszteletben az objektív pártatlanság követelményét, az elfogultságra utaló konkrét valószínűsítő körülményeket szolgáltatassanak. Az objektív pártatlanságot ugyanis az érintett személy konkrét magatartásától függetlenül kell értékelni (2024. március 14-i D & A Pharma kontra Bizottság és EMA ítélet, C-291/22 P, EU:C:2024:228, 80. pont).
- 33 Miután a megtámadott ítélet 186. pontjában lényegében emlékeztetett erre az ítélkezési gyakorlatra, a Törvényszék ezen ítélet 187. pontjában úgy ítélte meg, hogy a fellebbező nem bizonyította, hogy az FRA és a vizsgáló közötti kapcsolat jogos kétséget kelthet a vizsgáló objektív pártatlanságát illetően. E tekintetben a Törvényszék az említett ítélet 188–191. pontjában megállapította, hogy először is a fellebbező által szolgáltatott bizonyítékokból kitűnik, hogy a vizsgáló nem az FRA-val, hanem az Európai Bizottsággal állt munkaviszonyban, másodszor, hogy a fellebbező által a vizsgáló FRA jogi tanácsadói minőségére vonatkozóan előterjesztett bizonyítékok nem elegendőek az esetleges előítélet fennállásával kapcsolatos jogos kétség alátámasztásához, különösen azért, mert a vizsgáló szerepe külső tanácsadói szerepre korlátozódott, harmadszor pedig, ami a vizsgáló és az FRA között fennálló pénzügyi érdekeket illeti, az általuk kötött szerződések összege észszerű és indokolt volt az e feladatok ellátásához szükséges munkamennyiségre tekintettel.
- 34 Emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint az EUMSZ 256. cikk (1) bekezdéséből és a Bíróság alapokmánya 58. cikkének első bekezdéséből az következik, hogy kizárólag a Törvényszék rendelkezik hatáskörrel egyrészt a tényállás megállapítására – kivéve, ha megállapításainak anyagi pontatlansága a hozzá benyújtott eljárási iratokból ered –, másrészt a tények értékelésére. Ebből következik, hogy a tények értékelése, a Törvényszék előtt bemutatott bizonyítékok elferdítésének esetét kivéve, nem minősül a Bíróság felülvizsgálatának hatálya alá tartozó jogkérdésnek (2024. április 25-i NS kontra Parlament ítélet, C-218/23 P, EU:C:2024:358, 58. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 35 Ilyen elferdítés akkor valósul meg, ha a meglévő bizonyítékok értékelése új bizonyítékok felhasználása nélkül is nyilvánvalóan tévesnek vagy a szövegükkel nyilvánvalóan ellentétesnek tűnik. Az ilyen elferdítésnek azonban nyilvánvalóan ki kell tűnnie az ügy irataiból, anélkül hogy szükséges lenne a tényállás és a bizonyítékok újbóli értékelése. Egyébként, amennyiben a fellebbező a bizonyítékok elferdítésére hivatkozik, pontosan meg kell jelölnie a Törvényszék által állítólagosan elferdített bizonyítékokat, és bizonyítania kell azokat az értékelési hibákat, amelyek megítélése szerint a Törvényszéket ehhez az elferdítéshez vezették (lásd: 2023. április 27-i *Fondazione Cassa di Risparmio di Pesaro és társai kontra Bizottság* ítélet, C-549/21 P, EU:C:2023:340, 74. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2024. január 11-i *Foz kontra Tanács* ítélet, C-524/22 P, EU:C:2024:23, 38. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 36 Ebből következik, hogy az első jogalapot mint elfogadhatatlant el kell utasítani, amennyiben érveivel a fellebbező arra hivatkozik, hogy a Törvényszék elé terjesztett bizonyítékok alkalmasak voltak arra, hogy jogos kétséget ébresszenek e vizsgáló objektív pártatlanságát illetően, amennyiben azokból kitűnik a vizsgáló által az FRA jogi tanácsadójaként betöltött szerep, valamint az FRA által a fellebbező részére a közöttük létrejött külső tanácsadói szerződések keretében kifizetett díjazás magas összege. Ezzel az érveléssel ugyanis a fellebbező e bizonyítékok újbóli értékelését kívánja elérni. Igaz ugyan, hogy a fellebbező formálisan azt kifogásolja, hogy a Törvényszék elferdítette az említett bizonyítékok némelyikét, különösen azokat, amelyek a vizsgáló FRA jogi tanácsadói minőségére vonatkoznak, meg kell állapítani, hogy az elferdítésre vonatkozó állítás leple alatt a fellebbező valójában az e tekintetben az elsőfokú eljárásban már előadott érvek újbóli vizsgálatát kívánja elérni, anélkül azonban, hogy kifejtjené, hogy a Törvényszék miként értékelte nyilvánvalóan tévesen a tényállást és a bizonyítékokat.
- 37 Egyébiránt, amennyiben a fellebbező az első jogalappal azt rója fel a Törvényszéknek, hogy a megtámadott ítélet 191. pontjában tévesen alkalmazta a jogot, amikor nem állapította meg, hogy a kifizetett díjazások összegétől függetlenül önmagában a vizsgáló és az FRA közötti pénzügyi kapcsolat fennállása elegendő ahhoz, hogy jogos kétséget ébresszen e vizsgáló objektív pártatlanságát illetően, a fellebbező érvelését mint megalapozatlant el kell utasítani. Önmagában ez a tény ugyanis nem elegendő ahhoz, hogy a vizsgáló esetében a fegyelmi eljárás érvénytelenségét eredményező összeférhetetlenségi helyzet keletkezzen, mivel ellenkező esetben az érintett uniós intézményt, szervet vagy hivatalt megfosztanák attól a lehetőségtől, hogy különböző feladatokra ugyanazt a vizsgálót vegye igénybe. Egyébiránt semmilyen összeférhetetlenség nem következhet abból, hogy a vizsgáló már végzett külső tanácsadói tevékenységet az FRA számára, amennyiben ezen egyéb tevékenységek nem érintik a szóban forgó vizsgálat tárgyát. Márpedig a megtámadott ítélet 189. és 190. pontjából nem tűnik ki, hogy ez lenne a helyzet.
- 38 Végül, amennyiben a fellebbező azt rója fel a Törvényszéknek, hogy a megtámadott ítélet 192. pontjában úgy ítélte meg, hogy a jelen ügy nem hasonló a 2012. szeptember 18-i *Allgeier kontra FRA* ítélet (F-58/10, EU:F:2012:130) alapjául szolgáló ügghöz, érvelését mint hatástalant el kell utasítani, mivel egyrészt önmagában az a tény, hogy a Törvényszék a megtámadott ítéletben esetleg eltért a Közzszolgálati Törvényszék ítéletében alkalmazott megoldástól, nem jelenthet jogban való tévedést, másrészt pedig ez az indokolás mellékes jellegű.
- 39 Ebből következően a fellebbezés első jogalapját el kell utasítani.

## *A második jogalapról*

### *A felek érvei*

- 40 Második jogalapjával a fellebbező lényegében azt rója fel a Törvényszéknek, hogy a megtámadott ítélet 67–98. pontjában több alkalommal tévesen alkalmazta a jogot, elferdítette a bizonyítékokat és nyilvánvaló értékelési hibákat követett el az FRA által a fellebbezőnek felrótt magatartás vizsgálata során, vagyis azt, hogy az FRA szerint a fellebbező a vitatott háttéranyag elkészítése érdekében „plágiumot” követett el, és e tekintetben nem adott megfelelő indokolást.
- 41 Először is lényegében a „plágium” fogalmának” a Törvényszék által a megtámadott ítélet 58–61., 70., 72., 79. és 81. pontjában elfogadott értelmezését kifogásolja. E tekintetben a Törvényszék egyrészt jogilag irreleváns fogalom meghatározást javasolt egy olyan kifejezésre, amely nem az uniós jog hatálya alá tartozik, hanem inkább a köznyelv része, annak érdekében, hogy azt a fellebbező magatartásának értékelésére és elítélésére használja, holott a fellebbező magatartását kizárólag a személyzeti szabályzatból eredő kötelezettségek alapján kellett volna megítélni.
- 42 Másrészt, a Törvényszék a megtámadott ítélet 60. pontjában tévesen hivatkozott Szpunar főtanácsnok Pelham és társai ügyben előterjesztett indítványára (C-476/17, EU:C:2018:1002), az információs társadalomban a szerzői és szomszédos jogok egyes vonatkozásainak összehangolásáról szóló, 2001. május 22-i 2001/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvben (HL 2001. L 167., 10. o.) foglalt „idézés” kivételi körének értelmezésére vonatkozóan, ami lehetővé teszi a jogszerű idézetek és a szerzői jogok megsértése közötti különbségtételt, amely a jelen ügyben nem lehet releváns. A fellebbező e tekintetben előadja, hogy a 2001/29 irányelv a szerzői jog egyes vonatkozásainak harmonizációjára vonatkozik. Ezenkívül ezen indítvány szövegéből és összefüggéseiből kitűnik, hogy az abban szereplő „plágium” kifejezés a szerzői jognak az idézésre vonatkozó kivétel korlátainak túllépése keretében történő megsértésére vonatkozik. Márpedig az FRA maga is úgy véli, hogy a szerzői jogra vonatkozó szabályozásnak nincs nagy jelentősége a jelen ügyben. Egyébiránt a fellebbező fenntartja, hogy az említett indítvány keretében kifejtett álláspont csak akkor releváns, ha a lemásolt szövegek az osztrák szerzői jogi szabályozás alapján védelemben részesülnek. Ennélfogva a megtámadott ítélet egy másik téves jogalkalmazást is tartalmaz, mivel a Törvényszék ezen ítélet 81. pontjában tévesen állapította meg, hogy a szerzői jog területén alkalmazandó nemzeti jog a jelen ügyben nem releváns.
- 43 Másodszor a fellebbező azt állítja, hogy úgy tűnik, a Törvényszék tévesen utasította el a Charta 11. cikkének alkalmazhatóságát. Márpedig a fellebbező az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítélkezési gyakorlatára hivatkozva azt állítja, hogy a véleménynyilvánítás szabadsága minden információ és ötlet átvételére és közlésére vonatkozik, függetlenül azok tartalmától.
- 44 A fellebbező e tekintetben azt állítja, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 57. pontjában tévesen alkalmazta a jogot, amikor a fegyelmi tanács tanácsadói véleményének szövegére hivatkozott, holott e határozat jogszerűségének értékelése szempontjából kizárólag a kinevezésre jogosult hatóság határozatának szövege releváns. Ezenkívül a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 90., 91. és 97. pontjában szereplő megfontolásai, amelyek szerint lényegében a források feltüntetésére vonatkozó kötelezettség nem tekinthető a véleménynyilvánítás szabadsága túlzott korlátozásának, téves jogalkalmazáson alapulnak, mivel az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítélkezési gyakorlata szerint a véleménynyilvánítás szabadságának megsértése abból is eredhet, hogy az érintettel szemben alaki követelményeket, feltételeket, korlátozásokat vagy szankciókat írnak elő, vagy szabnak ki. Márpedig a források közlésére vonatkozó kötelezettség a

véleménynyilvánítás és a tájékozódás szabadságának gyakorlásához kapcsolódó alaki követelmény vagy feltétel. Így a Törvényszék nem teljesítette a Charta 52. cikkének (3) bekezdéséből eredő azon kötelezettséget, amely szerint az uniós bíróságoknak a Charta értelmezése során figyelembe kell venniük az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítélkezési gyakorlatát.

- 45 A Törvényszék az Emberi Jogok Európai Bíróságának 1999. november 25-i Hashman és Harrup kontra Egyesült Királyság ítéletét (CE:ECHR:1999:1125JUD002559494) sem vette figyelembe a Charta 52. cikkének (1) bekezdésében szereplő azon követelmény értelmezését illetően, amely szerint a Chartában elismert jogok és szabadságok gyakorlása csak „törvény által” korlátozható. A Törvényszék figyelmen kívül hagyta a fellebbező ezen érvét, így arra nem adott megfelelő választ, aminek következtében a megtámadott ítéletet nem a jogilag megkövetelt módon indokolta.
- 46 A fellebbező szerint a vitatott háttéranyag elkészítése és megosztása során az a Charta 11. cikkében biztosított véleménynyilvánítás és tájékozódás szabadságának hatálya alá tartozott. Márpedig egyrészt az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy a fegyelmi okokból történő elbocsátás alkalmas e szabadság megsértésére, másrészt pedig a jelen ügyben nem teljesülnek a Charta 52. cikkének (1) bekezdése szerinti e szabadság érvényes korlátozásának feltételei. A Törvényszék tehát a Charta 11. cikket nem az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítélkezési gyakorlatára tekintettel, a Charta 52. cikkének (3) bekezdéséből eredő kötelezettségének megfelelően értelmezte, mivel nem fejtette ki, hogy a fellebbezőnek felrótt, a Charta 11. cikke alapján védelmet élvező, és semmilyen érvényes jogi korlátozás alá nem tartozó magatartást miért kell helytelennek és szankcionálhatónak tekinteni.
- 47 Harmadszor, ami az érvényes jogi korlátozás hiányát illeti, a megtámadott ítélet egészében, és különösen annak 67–69. és 95–98. pontjában a Törvényszék tévesen értelmezte a személyzeti szabályzat 11., 12. és 21. cikkét. A fellebbező e tekintetben azzal érvel, hogy a Törvényszék figyelmen kívül hagyta a 2004. évi személyzeti szabályzat reformjából eredő összefüggéseket, amelyek figyelembe vették a Charta 11. cikkében foglalt véleménynyilvánítás szabadságát és az Emberi Jogok Európai Bíróságának a Charta 52. cikkére vonatkozó ítélkezési gyakorlatát. A Charta 11. cikke tette ugyanis indokolttá a személyzeti szabályzat 17. cikkének reformját és a 17a. cikk beillesztését e szabályzatba, mivel a személyzeti szabályzat 11., 12. és 21. cikkének általános rendelkezései nem voltak kellően egyértelműek és pontosak az Unió tisztviselőinek és egyéb alkalmazottainak véleménynyilvánítási szabadságára vonatkozó korlátozások tekintetében.
- 48 Negyedszer, a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, elferdítette a bizonyítékokat, és elégtelenül indokolta a megtámadott ítéletet annak 72. és 218. pontjában. E tekintetben a fellebbező előadja, hogy az FRA természetesen rendelkezik a kutatási eredmények közzétételére és előállítására vonatkozó belső szabályokkal. Ezek a szabályok azonban garantálják a helyes hivatkozást a kutatási munka első tervezetét követő szakaszban, ahogyan az a vitatott háttéranyag esetében is történt. A fellebbező azzal érvel, hogy ellentétben azzal, ami lényegében a megtámadott ítélet 73., 74. és 95. pontjából kitűnik, az a tény, hogy nem tüntetett fel hivatkozásokat és lábjegyzeteket ezen „legelső tervezetben”, amelynek a vitatott háttéranyag minősül, és amelyet a tőle kért kutatási munka szerkezetének és tartalmának vázlataként nyújtott be, nem tekinthető a helytelen magatartásnak vagy tisztességtelen cselekménynek a részéről. A fellebbező betartotta az FRA belső szabályait, ezért ezen az alapon nem szankcionálható.
- 49 Az FRA lényegében a fellebbező által a második jogalap keretében felhozott érvek elfogadhatatlanságára hivatkozik, és mindenesetre azokat nyilvánvalóan megalapozatlannak tartja.

### *A Bíróság álláspontja*

- 50 Elsősorban, ami a fellebbező azon érvelését illeti, amely a „plágium” fogalmának Törvényszék általi értelmezésére vonatkozik, és amely lényegében a megtámadott ítélet 58–61., 70., 72., 79. és 81. pontjában kifejtett megfontolásokra hivatkozik, meg kell jegyezni, hogy ennek az érvelésnek nem lehet helyt adni.
- 51 Kétségtelen, hogy – amint azt a fellebbező helyesen állítja – a „plágium” fogalma nem uniós jogi fogalom, és a szerzői joggal kapcsolatos kérdések főszabály szerint a tagállamok jogának hatálya alá tartoznak.
- 52 Mindazonáltal a jelen ügyben, amint az többek között a megtámadott ítélet 55. és 56. pontjából kitűnik, amelyeket a fellebbező a jelen fellebbezés keretében nem kifogásolt, a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy az első fokon előterjesztett kereset első jogalapja első, arra alapított részének megválaszolása érdekében, hogy a plágium nem minősül a személyzeti szabályzat megsértésének, figyelembe kell venni azt a tényt, hogy a jogbiztonság elve megköveteli, hogy a jogszabályok egyértelműek, pontosak és hatásikat illetően előre láthatók legyenek, különösen olyankor, amikor a magánszemélyekre nézve hátrányos következményekkel járhatnak. E körülmények között a Törvényszék helyesen vélte úgy, hogy annak meghatározásához, hogy a fellebbezőnek felrótt magatartás a személyzeti szabályzatnak az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 11. cikkének első bekezdése értelmében az ideiglenes alkalmazottakra is alkalmazandó 11., 12. és 21. cikkének megsértéseként jogszerűen szankcionálható volt-e, és hogy a fellebbezőnek módjában állt-e pontosan megismerni a személyzeti szabályzat által a terhére rótt magatartás tekintetében előírt kötelezettségek terjedelmét, meg kell határozni e magatartás jellegét.
- 53 Ugyanez vonatkozik a fellebbezőnek a megtámadott ítélet 57. pontjára vonatkozó kifogására is, mivel a Törvényszék az említett pontban csupán azt mondta ki, hogy különbség van egyrészt a hivatalvesztésről szóló határozat megfogalmazása – amely határozatban az FRA megállapította, hogy a fellebbező plágiumot követett el –, másrészt pedig a fegyelmi tanács véleményének megfogalmazása között, amely szerint a fellebbezőnek felrótt, a személyzeti szabályzat 11., 12. és 21. cikkével összeegyeztethetetlen magatartás lényegében abban állt, hogy egy másolásból származó dokumentumot szándékosan saját munkájának eredményként mutatott be. Miután a Törvényszék ily módon meghatározta vizsgálatának célját, a megtámadott ítélet 58–76. pontjában annak értékelésére tért ki, hogy a fellebbezőnek felrótt magatartás – nevezetesen az, hogy egy nagyrészt másolásból származó dokumentumot szándékosan a saját munkájának eredményeként mutatott be – a hivatalvesztésről szóló határozatban említett „plágium” fogalma alá tartozik-e, és ezért alkalmas-e a személyzeti szabályzat 11., 12. és 21. cikkéből eredő kötelezettségek megsértésére.
- 54 A Törvényszék továbbá a megtámadott ítélet 80. pontjában helyesen állapította meg, hogy amennyiben egy tisztviselő nem tesz eleget a személyzeti szabályzathoz eredő kötelezettségeknek, az a tény, hogy a nemzeti jognak megfelelően jár el, nem biztosítja számára a személyzeti szabályzat rendelkezéseinek alkalmazása alóli mentességet. A Törvényszék tehát helyesen és a tények elferdítése nélkül állapíthatta meg a megtámadott ítélet 81. pontjában, hogy a személyzeti szabályzat rendelkezései szempontjából az osztrák jogra való hivatkozások a jelen ügyben nem relevánsak, így e jog terjedelmét nem kell megvizsgálni.

- 55 Másodsorban, az arra alapított kifogás, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 90. és 91. pontjában tévesen utasította el a fellebbező arra alapított érvét, hogy az FRA teljesen megakadályozta őt abban, hogy gyakorolja a Charta 11. cikkében biztosított véleménynyilvánítás szabadságához való jogát, és ezen ítélet 86–98. pontjában elmulasztotta megvizsgálni a Charta 52. cikke (1) és (3) bekezdésének megsértésére alapított érveket, szintén a megtámadott ítélet téves értelmezésén alapul.
- 56 A fellebbező állításával ellentétben ugyanis a Törvényszék a megtámadott ítélet egyetlen pontjában sem állapította meg, hogy a vitatott háttéranyag tartalmára nem terjedt ki a véleménynyilvánítás szabadsága, így mellőzni kell a Charta 11. cikkének alkalmazását, és végképp nem vélte úgy, hogy a plágium miatti fegyelmi szankció adott esetben nem tekinthető e szabadság korlátozásának, és ezért a Charta 52. cikkének (1) bekezdésében foglalt feltételnek megfelelően nem írható elő törvényben.
- 57 Ellenkezőleg, amint az különösen a megtámadott ítélet 86–94. pontjából kitűnik, a Törvényszék megállapította, hogy a Charta 11. cikkének első bekezdése értelmében a véleménynyilvánítás szabadsága magában foglalja a véleményalkotás szabadságát, valamint az információk és eszmék megismerésének és közlésének szabadságát anélkül, hogy ebbe hatósági szerv beavatkozhatna, továbbá országhatárookra való tekintet nélkül. Azt is kimondta, hogy – amint az a Charta 52. cikkének (1) bekezdéséből következik – ahhoz, hogy e jog korlátozása az uniós joggal összeegyeztethető legyen, annak „törvény által” előírtnak kell lennie, az Unió által ilyenként elismert általános érdekű célkitűzésre kell irányulnia, és az nem lehet túlzott mértékű. E tekintetben a Törvényszék helyesen állapította meg, hogy a személyzeti szabályzat 11., 12. és 21. cikke az említett jog gyakorlásának a Charta 52. cikkének (1) bekezdése értelmében vett jogszerű korlátozásának minősül, és hogy e korlátozás nem tekinthető túlzott mértékűnek.
- 58 Egyébiránt, amennyiben a fellebbező arra hivatkozik, hogy a Törvényszék elmulasztotta elemezni az Emberi Jogok Európai Bírósága 1999. november 25-i Hashman és Harrup kontra Egyesült Királyság ítéletének (CE:ECHR:1999:1125JUD002559494) következményeit, emlékeztetni kell arra, hogy az arra alapított jogalap, hogy a Törvényszék nem válaszolt az elsőfokú eljárásban hivatkozott érvekre, lényegében az Európai Unió Bírósága alapokmányának 36. cikkéből eredő indokolási kötelezettség megsértésére való hivatkozást jelent, amely ezen alapokmány 53. cikkének első bekezdése és a Törvényszék eljárási szabályzatának 117. cikke értelmében a Törvényszékre is alkalmazandó (2023. november 9-i XC kontra Bizottság ítélet, C-527/21 P, EU:C:2023:850, 98. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 59 Márpedig az indokolási kötelezettség értelmében a Törvényszék nem köteles kimerítő jelleggel, egyenként bemutatni a felek által megfogalmazott összes érvet, hiszen a Törvényszék által adott indokolás implicit jellegű is lehet, amennyiben lehetővé teszi az érintettek számára, hogy megismerjék azokat az indokokat, amelyek miatt a Törvényszék nem adott helyt az érveiknek, illetve a Bíróság számára azt, hogy rendelkezésére álljanak az ahhoz szükséges elemek, hogy felülvizsgálati jogkörét gyakorolni tudja (2023. november 9-i XC kontra Bizottság ítélet, C-527/21 P, EU:C:2023:850, 99. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 60 A jelen ügyben a fellebbező az első fokon előterjesztett keresetében arra hivatkozott, hogy a véleménynyilvánítás szabadságához való alapvető jognak a Charta 52. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „törvény által [előírt]” korlátozása a szóban forgó törvény bizonyos fokú egyértelműségét és előreláthatóságát követeli meg. E tekintetben azt állította, hogy az Emberi Jogok Európai Bíróságának 1999. november 25-i Hashman és Harrup kontra Egyesült Királyság ítéletéből (CE:ECHR:1999:1125JUD002559494) az következik, hogy nem lehet a Charta e

rendelkezése értelmében vett „törvénynek” tekinteni egy különösen pontatlan szabályt, amely semmilyen iránymutatást nem ad az érintett személy számára arra vonatkozóan, hogy milyen magatartás sérti a felszólítást.

- 61 Márpedig a Törvényszék, miután emlékeztetett az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítélkezési gyakorlatára, amely szerint valamely jogi norma érvényesen nem korlátozhatja a véleménynyilvánítás szabadságát, ha azt nem fogalmazták meg kellő pontossággal ahhoz, hogy lehetővé tegye az állampolgár számára magatartásának szabályozását, amit végeredményben a jogbiztonság elve is megkövetel, a megtámadott ítélet 94–98. pontjában kimondta, hogy a személyzeti szabályzat 11., 12. és 21. cikke a véleménynyilvánítás szabadságához való jog kellően pontos jogi korlátozásának minősül. Következésképpen nem róható fel a Törvényszéknek, hogy e tekintetben megsértette az indokolási kötelezettséget.
- 62 Így, amennyiben a fellebbező azt rója fel a Törvényszéknek, hogy megsértette az őt terhelő indokolási kötelezettséget, meg kell állapítani, hogy a fellebbező által e tekintetben előadott érvek megalapozatlanok.
- 63 Harmadsorban, ami azt az érvelést illeti, amely szerint a Törvényszék a megtámadott ítélet 67–69. és 95–98. pontjában tévesen értelmezte a személyzeti szabályzat 11., 12. és 21. cikkét a véleménynyilvánítás szabadságához való jogot korlátozó rendelkezéseként, emlékeztetni kell arra, hogy a személyzeti szabályzat 17a. cikkének (1) bekezdése kifejezetten elismeri az Unió tisztviselőjének vagy egyéb alkalmazottjának e jogát, a lojalitás és a pártatlanság elvének szigorú betartása mellett.
- 64 E tekintetben a Bíróság ítélkezési gyakorlatából következik, hogy figyelembe kell venni, hogy amikor a tisztviselők véleménynyilvánítási szabadságáról van szó, feladataik és felelősségeik különös jelentőséget kapnak, ami indokolja, hogy az érintett uniós intézménynek vagy szervnek bizonyos mérlegelési mozgásteret hagyjanak annak megítélésében, hogy az e szabadság gyakorlásába való beavatkozás arányos-e (2001. március 6-i Connolly kontra Bizottság ítélet, C-274/99 P, EU:C:2001:127, 49. pont).
- 65 Közelebbről, a személyzeti szabályzat 12. cikkében foglalt lojalitási kötelezettség nemcsak azt követeli meg, hogy az érintett tisztviselő tartózkodjon az olyan magatartástól, amely csorbítja a hivatal méltóságát, valamint az intézménynek és hatóságainak tekintélyét, hanem azt is, hogy – különösen, ha magas besorolási fokozattal rendelkezik – minden gyanún felül álló magatartást tanúsítson annak érdekében, hogy továbbra is fennmaradjon az ezen intézmény és a tisztviselő között fennálló bizalmi viszony (2020. november 12-i Fleig kontra EKSZ ítélet, C-446/19 P, EU:C:2020:918, 100. pont).
- 66 A jelen ügyben a Törvényszék a megtámadott ítélet 27., 33. és 60–62. pontjában a hivatalvesztésről szóló határozat és a fegyelmi tanács véleményének indokolására támaszkodva megállapította, hogy a fellebbezőnek felrótt magatartás abban állt, hogy szándékosan a saját munkájának eredményeként tüntetett fel egy dokumentumot, holott az nagyrészt másolásból származott, mivel az idézettel ellentétben egyrészt nem volt semmilyen kölcsönhatás a vitatott háttéranyag és a lemásolt dokumentumok között, másrészt a háttéranyagból nem tűnik ki egyértelműen, hogy a másolt részek annak idegen elemeit képezik.
- 67 A Törvényszék e megállapításaiból egyértelműen kitűnik, hogy a fellebbezőt nem azért szankcionálták, mert a vitatott háttéranyagban személyes vagy eltérő véleményt adott, hanem azért, mert mások írásait saját munkájának eredményeként tüntette fel, azok forrásainak

megemlítése nélkül. Ezen ténymegállapítások alapján, amelyeket a fellebbező nem vitat, a Törvényszék a megtámadott ítélet 95. és 96. pontjában jogszerűen vonhatta le azt a következtetést, hogy a fellebbező magatartása alkalmas volt a lojalitási kötelezettség megsértésére, amelynek jogalapja a személyzeti szabályzat 11., 12. és 21. cikke, amely cikkek a véleménynyilvánítás szabadságához való jog gyakorlásának jogszerű korlátozásaira vonatkoznak, és amelyek célja többek között azon bizalmi viszony megőrzése, amelynek valamely intézmény és annak tisztviselői között fenn kell állnia.

- 68 Következésképpen a Törvényszék a megtámadott ítélet 96. pontjában helyesen állapíthatta meg, hogy a véleménynyilvánítás szabadságához való jog ilyen korlátozása a jelen ügyben nem tekinthető túlzottnak, mivel a fellebbezőnek továbbra is lehetősége volt arra, hogy a vitatott háttéranyagban szabadon kifejtse véleményét, anélkül azonban, hogy jogosult lett volna mások munkáját – a források megjelölése nélkül – a saját munkája eredményeként feltüntetni.
- 69 A fellebbező állításával ellentétben a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor így határozott.
- 70 A fenti megfontolásokra tekintettel a második jogalapot mint megalapozatlant kell elutasítani.

### ***A harmadik jogalapról***

#### *A felek érvei*

- 71 Harmadik jogalapjával a fellebbező lényegében azt rója fel a Törvényszéknek, hogy a megtámadott ítélet 9. pontjában, a jogvita leírása során elferdítette az általa előterjesztett tényeket és bizonyítékokat, különösen az osztályvezető által a fellebbezőnek küldött üzenetet, amelyben ez utóbbi arra kérte, hogy küldje el egyik munkatársának a dokumentumkezelő rendszerben rögzített vitatott háttéranyaghoz hozzáférést biztosító linket. A fellebbező azt állítja, hogy ellentétben azzal, amit a Törvényszék a megtámadott ítélet e pontjában megállapított, őt a link elküldésére nem csupán „felhívták”, hanem az osztályvezető utasította is erre. Ezáltal a Törvényszék tévesen minősítette a felettől származó utasítást egyszerű „felhívásnak”, amelyet a fellebbező nem hagyhatott volna figyelmen kívül. A személyzeti szabályzat 21a. cikke értelmében azonban a tisztviselő jogi értelemben nem vonható felelősségre a szóban forgó utasítás teljesítésének következményeiért, feltéve, hogy az utasítás nem volt nyilvánvalóan jogellenes vagy ellentétes az alkalmazandó biztonsági előírásokkal.
- 72 Az FRA azt állítja, hogy a harmadik jogalap elfogadhatatlan, arra hivatkozva, hogy a fellebbező csupán a Törvényszék ténymegállapításait vitatja.

#### *A Bíróság álláspontja*

- 73 Meg kell állapítani, hogy harmadik jogalapjával a fellebbező a tényeknek a Törvényszék által a megtámadott ítélet 9. pontjában, az ítéletnek a jogvita előzményeit ismertető részében adott leírását kifogásolja, anélkül hogy megjelölné, hogy az osztályvezetője által a fellebbezőnek küldött üzenet állítólagosan téves jogi minősítése mennyiben alkalmas arra, hogy a Törvényszéknek az ítéletben foglalt jogi értékeléseit érvénytelenné tegye. Ebből következik, hogy a fellebbező a

tények ilyen téves jogi minősítésének leple alatt valójában a Törvényszék ténybeli értékelését vitatja, anélkül egyébként, hogy kifejtene, hogy ezek az értékelések mennyiben nyilvánvalóan tévesek, vagy mennyiben ellentétesek a szövegükkel.

- 74 Következésképpen a jelen ítélet 31. és 32. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a harmadik jogalap elfogadhatatlan.

### ***A negyedik jogalapról***

#### *A felek érvei*

- 75 Negyedik jogalapjával a fellebbező lényegében azt rója fel a Törvényszéknek, hogy a megtámadott ítélet 101., 106., 107., 111–113. és 122. pontjában az igazgatási vizsgálat megindításának szabályszerűségére vonatkozó elemzése keretében több alkalommal tévesen alkalmazta a jogot, elferdítette a bizonyítékokat és nyilvánvaló mérlegelési hibákat követett el, és e tekintetben nem adott megfelelő indokolást.
- 76 A fellebbező először is azt állítja, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 107. pontjában elferdítette a bizonyítékokat, és nyilvánvaló értékelési hibát követett el, mivel az OLAF-fal folytatott konzultáció anyagát csak az FRA igazgatójának jelentéséhez mellékeltek, és a fellebbező azt csak 2019. február 27. után kapta meg. Következésképpen a fellebbezőt a vizsgálat 2018. március 23-i megindításakor nem tájékoztatták az OLAF-fal folytatott konzultáció tartalmáról, sőt, még a fegyelmi eljárás 2018. október 23-i megindításakor sem. A Törvényszék tehát tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy a fellebbezőt a vizsgálat megindításakor megfelelően tájékoztatták, és amikor analógia útján alkalmazta a 2005. október 5-i Rasmussen kontra Bizottság ítéletből (T-203/03, EU:T:2005:346) eredő ítélkezési gyakorlatot.
- 77 Másodszor, a fellebbező úgy érvel, hogy a Törvényszék nem értékelte azt a jogi kontextust, amelyben az igazgatási vizsgálatot megindították. Álláspontja szerint az arról való meggyőződés érdekében, hogy a személyzeti szabályzat 86. cikkének (1) és (2) bekezdésében szereplő „bizonyítékezzdemény” kritériumának teljesülését ellenőrizték-e az igazgatási vizsgálat megindításakor, e rendelkezés szövegét kell figyelembe venni. E tekintetben az igazgatási vizsgálat egyetlen jogszerű célja bizonyítékezzdemény alapján annak megállapítása, hogy ésszerűen feltételezhető, hogy az uniós tisztviselő vagy alkalmazott nem teljesítette a személyzeti szabályzatból eredő kötelezettségeit.
- 78 A fellebbező továbbá úgy véli, hogy az igazgatási vizsgálat a meghatározásánál fogva adatkezelésnek minősül, amely a 45/2001 rendelet 4. cikke szerint csak „meghatározott, egyértelmű és törvényes célból” történhet. A fellebbező hozzáteszi, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor megállapította, hogy a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 1. és 2. cikke nem írja elő a kinevezésre jogosult hatóság számára a személyzeti szabályzatban megsértett konkrét rendelkezések meghatározását, mivel ez a kérdés inkább a személyzeti szabályzat 86. cikkének (2) bekezdése és a 45/2001 rendelet hatálya alá tartozik. Végül a fellebbező arra hivatkozik, hogy a személyzeti szabályzat 86. cikkének (2) bekezdése szerint igazgatási vizsgálatot csak a személyzeti szabályzat – nem pedig a szellemi tulajdonjog – uniós tisztviselő vagy alkalmazott általi megsértésének megállapítása céljából lehet indítani.

- 79 Harmadszor, a fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot a megtámadott ítélet 111. pontjában, amikor elutasította a 2008. július 8-i Franchet és Byk kontra Bizottság ítéletből (T-48/05, EU:T:2008:257) eredő, a 2012. július 12-i Bizottság kontra Nanopoulos ítélettel (T-308/10 P, EU:T:2012:370) megerősített ítélkezési gyakorlat alkalmazását, amely megköveteli, hogy a fegyelmi eljárás megindítása előtt kellően pontos és releváns bizonyítékok álljanak rendelkezésre.
- 80 Az FRA úgy véli, hogy a negyedik jogalap elfogadhatatlan, és hozzáteszi, hogy az mindenképpen nyilvánvalóan megalapozatlan.

#### *A Bíróság álláspontja*

- 81 Először is meg kell jegyezni, hogy a személyzeti szabályzat 86. cikkének (2) bekezdése értelmében a kinevezésre jogosult hatóság az említett cikk (1) bekezdése szerinti kötelezettségszegés fennállásának ellenőrzése céljából igazgatási vizsgálatot indíthat, ha olyan bizonyítékok jutnak a tudomására, amelyek alapján feltételezhető ilyen kötelezettségszegés fennállása. Egyébiránt e 86. cikk (1) és (2) bekezdésének együttes olvasatából kitűnik, hogy a személyzeti szabályzat felhatalmazza az adminisztrációt arra, hogy a személyzeti szabályzatból eredő kötelezettségek állítólagos megsértése alapján vizsgálatot indítson.
- 82 Noha az adminisztráció – amint arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 103. pontjában rámutatott – széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik az igazgatási vizsgálat megindítását illetően, mindazonáltal, amint azt a Törvényszék az említett ítélet 104. pontjában lényegében megállapította, e célból a fegyelmi vétség elkövetésének észszerű gyanújára kell támaszkodnia. Ebből következik, hogy az érintett uniós tisztviselő vagy alkalmazott jogainak védelme érdekében az adminisztrációnak meg kell győződnie arról, hogy a vizsgálat megindítása előtt rendelkezik olyan valószínűsítő körülményekkel, amelyek alapján feltételezhető, hogy ez a tisztviselő vagy alkalmazott nem teljesítette a személyzeti szabályzatból eredő kötelezettségeit, és mielőtt vele szemben fegyelmi eljárást indítana, kellően pontos és releváns bizonyítékokkal rendelkezik-e gyanújának alátámasztására.
- 83 Miután helyesen mutatott rá ezekre az elvekre, a Törvényszék a megtámadott ítélet 106. pontjában elutasította a fellebbező azon érvét, amely szerint az igazgatási vizsgálatot megindító határozat nem említette a személyzeti szabályzat 21. cikkét, és a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság e vizsgálat megindításakor nem tudta pontosan, hogy a fellebbező a személyzeti szabályzat mely rendelkezéseit sérthette meg.
- 84 E tekintetben a Törvényszék ugyanezen 106. pontban helyesen állapította meg, hogy a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 1. cikke, amelyre e melléklet 2. cikke a kinevezésre jogosult hatóság által folytatott igazgatási vizsgálatokat illetően utal, nem követeli meg, hogy e hatóság vagy adott esetben a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság meghatározza a személyzeti szabályzat megsértett konkrét rendelkezéseit, amennyiben – amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 107. pontjában megállapította – a tények szabad mérlegelése keretében a fellebbező elegendő információval rendelkezett annak megértéséhez, hogy a személyzeti szabályzat azon rendelkezéseinek megsértését rótták fel nekik, amelyek tisztességes magatartást követelnek meg a tisztviselőktől, különös tekintettel a vizsgálatot megindító határozat tartalmára, amely kifejtette többek között, hogy a fellebbezőnek felrótt magatartás abban állt, hogy a vitatott háttéranyagba egyszerűen bemásolt más forrásokból származó részeket a hivatkozások feltüntetése nélkül és anélkül, hogy arról tájékoztatta volna az osztályvezetőjét, és ezzel azt a benyomást keltette, hogy a háttéranyag a saját munkájának eredménye.

- 85 E körülmények között a Törvényszék téves jogalkalmazás vagy a tények elferdítése nélkül és megfelelő indokolás alapján állapíthatta meg a megtámadott ítélet 108. és 111. pontjában, hogy a fellebbezővel szembeni eljárást szabályszerűen indították meg, mivel a kinevezésre jogosult hatóság egyrészt az igazgatási vizsgálat megindításakor elegendő bizonyítékkal rendelkezett annak gyanújához, hogy a fellebbező megsértette a személyzeti szabályzat alapján őt terhelő kötelezettségeket, másrészt pedig a fegyelmi eljárás megindításakor kellően pontos és egybehangzó bizonyítékokkal támasztotta alá az e vizsgálat megindítását igazoló gyanút.
- 86 Következésképpen a negyedik jogalapot mint részben elfogadhatatlant és mint részben megalapozatlant el kell utasítani.

### ***Az ötödik jogalapról***

#### *A felek érvei*

- 87 Ötödik jogalapjával a fellebbező lényegében arra hivatkozik, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 16., 114., 119–131., valamint 135. és 136. pontjában több tekintetben is tévesen alkalmazta a jogot, elferdítette a bizonyítékokat, elégtelen indokolást adott, és hiányosan vizsgálta meg az első fokon előterjesztett keresetét a vizsgálatot megindító határozat „jogi jelentőségének” értékelése keretében.
- 88 A fellebbező szerint az FRA – ellentétben azzal, amit a Törvényszék állít – nem ruházta át fegyelmi hatáskörét a vizsgálóra, hanem ez utóbbit egy sajátos célú és terjedelmű konkrét vizsgálattal bízta meg. A Törvényszék e határozat jogi háttérét is tévesen értékelte. A fellebbező e tekintetben emlékeztet arra, hogy a 45/2001 rendelet úgy rendelkezik, hogy az olyan adatkezelésnek, mint az igazgatási vizsgálat, „meghatározott, egyértelmű és törvényes” célokra kell irányulnia, és a kezelt adatoknak az adatkezelés céljai szempontjából „megfelelőnek, relevánsnak és nem túlzott mértékűnek” kell lenniük.
- 89 Az FRA azt állítja, hogy az ötödik jogalap elfogadhatatlan.

#### *A Bíróság álláspontja*

- 90 Ötödik jogalapjával a fellebbező lényegében azt kifogásolja, hogy a Törvényszék tévesen minősítette a vizsgálatot megindító határozat „jogi jelentőségét”. Mindazonáltal a fellebbező a téves jogalkalmazásra, különösen az adatkezelésre vonatkozó szabályoknak az igazgatási eljárás során történő állítólagos megsértésére, a bizonyítékok elferdítésére, az indokolás elégtelenségére és keresetének hiányos vizsgálatára alapított jogalap leple alatt valójában azt kéri a Bíróságtól, hogy a bizonyítékoknak a Törvényszék által a megtámadott ítélet 16., 114., 119–131., valamint 135. és 136. pontjában elvégzett értékelését a sajátjával helyettesítse, ami – amint az a jelen ítélet 31. és 32. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlatból kitűnik – nem tartozik a Bíróság hatáskörébe a fellebbezés keretében.
- 91 Ezenkívül, amennyiben a fellebbező arra hivatkozik, hogy a Törvényszék elferdítette az igazgatási vizsgálatot megindító határozat szövegét – amint az a megtámadott ítélet 122–135. pontjából kitűnik – a Törvényszék előtt már előadott érvek megismétlésére szorítkozik, anélkül hogy kifejtené, hogy azok mennyiben tartalmazznak téves jogalkalmazást.

- 92 Ebből következik, hogy az ötödik jogalapot mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

### ***A hatodik, hetedik és nyolcadik jogalapról***

#### *A felek érvei*

- 93 Hatodik jogalapjával a fellebbező arra hivatkozik, hogy a Törvényszék hiányosan vizsgálta meg az első fokon benyújtott keresetét, mivel nem válaszolt a fellebbező azon érvére, amely szerint a fegyelmi tanács nem szorítkozott az FRA igazgatójának jelentésében említett tényekre, és így megsértette a személyzeti szabályzatot.
- 94 Hetedik jogalapjával a fellebbező azt állítja, hogy a megtámadott ítélet 194. és 200–205. pontjában a Törvényszék nem vette figyelembe, hogy a fellebbező olyan bizonyítékokat terjesztett elő, amelyek alkalmasak annak alátámasztására, hogy a kinevezésre jogosult hatóság már a 2019. július 11-i meghallgatást megelőzően határozott a hivatalvesztés szankciójának kiszabásáról. A Törvényszék azáltal, hogy nem vizsgálta meg ezeket a bizonyítékokat, elferdítette azokat, nyilvánvaló értékelési hibát követett el, hiányosan vizsgálta meg az elsőfokú eljárásban hivatkozott jogalapot, és megsértette az indokolási kötelezettségét.
- 95 Nyolcadik jogalapjával a fellebbező azt állítja, hogy a fellebbezés egészéből kitűnik, hogy a Törvényszék megsértette a Charta 47. cikkét, mivel nem biztosított számára hatékony bírósági jogorvoslatot.
- 96 Az FRA erre azt a választ adja, hogy a fellebbezőnek a hatodik jogalpra vonatkozó álláspontja továbbra is homályos, és nem jelöli meg a megtámadott ítélet azon pontjait, amelyekre e jogalap vonatkozik.
- 97 A hetedik jogalapot illetően az FRA azt állítja, hogy a fellebbező állításával ellentétben a Törvényszék a megtámadott ítélet 202. pontjának végén ismertette érvelését, és arra az ítélet 203. és 204. pontjában válaszolt.
- 98 Végül az FRA szerint a nyolcadik jogalap nyilvánvalóan elfogadhatatlan.

#### *A Bíróság álláspontja*

- 99 Az EUMSZ 256. cikk (1) bekezdésének második albekezdéséből, az Európai Unió Bírósága alapokmánya 58. cikkének első bekezdéséből, valamint a Bíróság eljárási szabályzata 168. cikke (1) bekezdésének d) pontjából és 169. cikkének (2) bekezdéséből az következik, hogy a fellebbezésben pontosan meg kell jelölni a hatályon kívül helyezni kért ítélet kifogásolt pontjait, valamint az e kérelmet konkrétan alátámasztó jogi érveket, ellenkező esetben a fellebbezés vagy az érintett jogalap elfogadhatatlannak minősül (2024. január 18-i Jenkinson kontra Tanács és társai ítélet, C-46/22 P, EU:C:2024:50, 61. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 100 Nem felel meg e követelményeknek az a jogalap, és elfogadhatatlannak kell nyilvánítani, amelynek érvelése nem kellően egyértelmű és pontos ahhoz, hogy lehetővé tegye a Bíróság számára a jogszerűségi felülvizsgálat elvégzését, különösen azért, mert a jogalap alapjául szolgáló alapvető elemek nem tűnnek ki kellően összefüggően és érthető módon a fellebbezés szövegéből, amely e tekintetben homályosan és kétértelműen van megfogalmazva (2024. január 18-i Jenkinson kontra

Tanács és társai ítélet, C-46/22 P, EU:C:2024:50, 60. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A Bíróság azt is kimondta, hogy mint nyilvánvalóan elfogadhatatlant el kell utasítani az olyan fellebbezést, amely nem rendelkezik koherens szerkezettel, általános állításokra korlátozódik, és nem jelöli meg pontosan a megtámadott ítélet azon pontjait, amelyeket esetlegesen téves jogalkalmazás érint (2022. december 15-i Picard kontra Bizottság ítélet, C-366/21 P, EU:C:2022:984 53. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 101 A jelen ügyben a hatodik és a nyolcadik jogalapot illetően elegendő megállapítani, hogy azok nem jelölik meg pontosan a megtámadott ítélet indokolásának azon pontjait, amelyek ellen irányulnak, sem pedig az azokat érintő téves jogalkalmazásokat. Ráadásul e jogalapokat igen általánosan fogalmazták meg, és azok nem tartalmaznak elegendő érvelést ahhoz, hogy a Bíróság értékelhesse azok megalapozottságát.
- 102 Hasonlóképpen, ami a hetedik jogalapot illeti, noha a fellebbező kifejti, hogy e jogalap a megtámadott ítélet 194. és 200–205. pontjára vonatkozik, és azt kifogásolja, hogy a Törvényszék elmulasztotta megemlíteni és megvizsgálni az azt igazoló bizonyítékokat, hogy a kinevezésre jogosult hatóság már a 2019. július 11-i meghallgatást megelőzően döntött a hivatalvesztés szankciójának kiszabásáról, tény, hogy a fellebbezés nem tartalmaz az indokolás állítólagos hiányát alátámasztó jogi érveket.
- 103 Következésképpen a hatodik, hetedik és nyolcadik jogalapot mint nyilvánvalóan elfogadhatatlanokat el kell utasítani.
- 104 Mivel a fellebbezés alátámasztásaként felhozott jogalapok egyikének sem lehet helyt adni, a fellebbezést teljes egészében el kell utasítani.

### **A költségekről**

- 105 A Bíróság eljárási szabályzata 184. cikkének (2) bekezdése alapján, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről. E szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján, amely az említett szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazandó, a Bíróság a peresztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.
- 106 Mivel a fellebbező peresztes lett, az FRA kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját költségein felül az FRA részéről felmerült költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (ötödik tanács) a következőképpen határozott:

**1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.**

**2) A Bíróság DD-t kötelezi a saját költségein felül az Európai Unió Alapjogi Ügynöksége (FRA) részéről felmerült költségek viselésére.**

Aláírások